

Αριθμός 2639/2022

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Ε΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 19 Ιανουαρίου 2022, με την εξής σύνθεση: Μαργαρίτα Γκορτζολίδου, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύουσα, σε αναπλήρωση της Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Χρήστος Ντουχάνης, Μαρία Σωτηροπούλου, Σύμβουλοι, Θεοδώρα Ζιάμου, Ζωή Θεοδωρικάκου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Γεωργία Σιμάτη.

Για να δικάσει την από 3 Ιουνίου 2019 έφεση:

του Υπουργού Περιβάλλοντος και Ενέργειας, ο οποίος παρέστη με την Χριστίνα Γιωτοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κρατους, η οποία κατέθεσε δήλωση, σύμφωνα με το άρθρο 26 του ν. 4509/2017, περί μη εμφανίσεώς της,

κατά των: 1. Ευαγγελοανδρέα Κένη του Γεωργίου, κατοίκου Αθηνών (Πίνδου 40), για τον εαυτό του και με την ιδιότητα του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΥΝΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΩ ΣΟΥΛΙ ΜΑΡΑΘΩΝΑ ΑΤΤΙΚΗΣ», που εδρεύει στην Αθήνα (Γ΄ Σεπτεμβρίου 13), 2. Αγγελικής συζύγου Ευαγγελοανδρέα Κένη, το γένος Ιωάννη Αγγελοπούλου, κατοίκου Αθηνών (Γ΄ Σεπτεμβρίου 13), 3. Σοφίας συζύγου Κωνσταντίνου Βεργωτή, το γένος Κένη, κατοίκου Πεύκης Αττικής (Μάρκου Μπότσαρη 3), 4. Σταύρου Κένη του Γεωργίου, κατοίκου Πεύκης Αττικής (Χρυσοστόμου Σμύρνης 44) και 5. Δημητρίου Σπυριδάκη του Σαράντου, κατοίκου Βούλας Αττικής (Σοφοκλέους 47), οι οποίοι παρέστησαν, με τον δικηγόρο Αθανάσιο Ράλλη (Α.Μ. 17646), που τον διόρισαν με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του ανωτέρω Συλλόγου,

και κατά της υπ' αριθμ. 2408/2018 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Θεοδώρας Ζιάμου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο των εφεσιβλήτων, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της υπό κρίση εφέσεως.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο

1. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται καταβολή παραβόλου, ζητείται η εξαφάνιση της 2408/2018 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως των εφεσιβλήτων και, αφενός μεν, ακυρώθηκε η 240/25.1.2010 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, κατά το μέρος που με αυτήν κηρύχθηκε, μεταξύ άλλων, αναδασωτέα, έκταση ιδιοκτησίας των εφεσιβλήτων, αφετέρου δε αναπέμφθηκε η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου να την επανεξετάσει και να κηρύξει αναδασωτέα την έκταση, εφόσον διαπιστώσει ότι συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις. Πρόκειται για έκταση επιφανείας 3 στρεμμάτων στη θέση "Κάτω Σούλι" της κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Μαραθώνα, η οποία αποτελεί τμήμα συνολικής εκτάσεως 4.026,302 στρεμμάτων.

2. Επειδή, με την παράγραφο 2 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010 (Α' 213/17.12.2010), ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 70 του νόμου, άρχισε να ισχύει από 1.1.2011, προστέθηκε στην παράγραφο 1 του άρθρου 58 του π.δ/τος 18/1989 (Α' 8), δεύτερο εδάφιο, το οποίο ορίζει τα εξής: "Η έφεση επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο, με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο σχετικό δικόγραφο, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου". Η ανωτέρω διάταξη του δευτέρου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 58 του π.δ/τος 18/1989, όπως είχε τροποποιηθεί με την παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010, αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 παρ. 3 του ν. 4446/2016 (Α' 240/22.12.2016), η ισχύς του οποίου άρχισε, σύμφωνα με το άρθρο 32 του νόμου αυτού, από τη δημοσίευση του νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ως εξής: "Η έφεση επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο, με συγκεκριμένους ισχυρισμούς, που περιέχονται στο σχετικό δικόγραφο, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου. Το अपαράδεκτο του προηγούμενου εδαφίου καλύπτεται, εάν μέχρι την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης περιέλθει εγγράφως σε γνώση του δικαστηρίου με πρωτοβουλία του διαδίκου, ακόμη και αν δεν γίνεται επίκλησή της στο εισαγωγικό δικόγραφο, απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, που είναι αντίθετη προς την προσβαλλόμενη απόφαση". Κατά την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως του άρθρου 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010, η οποία επαναλήφθηκε με την παράγραφο 3 του άρθρου 15 του ν. 4446/2016, ο εκκαλών βαρύνεται δικονομικώς με την υποχρέωση, επί ποινή ολικού ή μερικού απαρδέκτου της εφέσεώς του, να τεκμηριώσει με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο, για καθέναν από τους προβαλλόμενους λόγους, είτε ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, δηλαδή επί ζητήματος ερμηνείας διάταξης νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, η οποία είναι κρίσιμη για την επίλυση της ενώπιον του Δικαστηρίου αγόμενης διαφοράς, είτε ότι οι παραδοχές της εκκαλούμενης απόφασης επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, η επίλυση του οποίου ήταν αναγκαία για τη διάγνωση της οικείας υποθέσεως, έρχονται σε αντίθεση προς παγιωμένη ή πάντως μη ανατραπείσα νομολογία, επί του αυτού νομικού ζητήματος και υπό τους αυτούς όρους αναγκαιότητας για τη διάγνωση των σχετικών υποθέσεων, ενός τουλάχιστον εκ των τριών ανωτάτων δικαστηρίων (ΣτΕ, ΑΠ, Ελ Σ) ή του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου. Στην τελευταία περίπτωση, οι αποφάσεις, προς τις οποίες προβάλλεται αντίθεση της εκκαλουμένης, πρέπει να μνημονεύονται ειδικώς και το κριθέν με αυτές νομικό ζήτημα θα πρέπει να ήταν ουσιώδες για την επίλυση των ενώπιον των δικαστηρίων εκείνων διαφορών. Εξάλλου, ως αντίθεση σε νομολογιακό προηγούμενο ή ως έλλειψη νομολογίας, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, δεν νοείται η αναφερόμενη σε ζητήματα αιτιολογίας συνδεόμενα με το πραγματικό της κρινόμενης υποθέσεως, αλλά μόνον εκείνη που αφορά στην ερμηνεία διάταξης νόμου ή γενικής αρχής, δυνάμενης να έχει γενικότερη εφαρμογή, ανεξαρτήτως αν αυτή η ερμηνεία διατυπώνεται στη μείζονα ή στην ελάχισονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού της εκκαλουμένης και των λοιπών αποφάσεων, προς τις οποίες προβάλλεται ότι υφίσταται αντίθεση (ΣτΕ 1918/2018, 1717/2018, 2706/2016 κ.ά.).

3. Επειδή, από την εκκαλούμενη απόφαση και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Με την υπ' αριθμ. 240/25.01.2010 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής κηρύχθηκε ως αναδασωτέα έκταση των κτηματικών περιφερειών (πρώην) Κοινοτήτων Γραμματικού, Βαρνάβα και Καπανδριτίου καθώς και του Δήμου Μαραθώνα του Νομού Αττικής, συνολικού εμβαδού 66.832,00 στρεμμάτων, η οποία κήκε από την πυρκαγιά που εκδηλώθηκε στις 21 Αυγούστου 2009 και επεκτάθηκε από τις 22 έως τις 24 Αυγούστου 2009. Η ως άνω προσβαλλόμενη με αίτηση ακυρώσεως απόφαση

εκδόθηκε - κατόπιν της υπ' αριθμ. 141/18.1.2010 έκθεσης αυτοψίας του Δασάρχη Καπανδριτίου που επέχει εν προκειμένω θέση πρότασης - με σκοπό τη διατήρηση του δασικού χαρακτήρα των αναφερόμενων εκτάσεων, τον αποκλεισμό της διάθεσής τους για άλλη χρήση και την αποκατάσταση της δασικής βλάστησης που καταστράφηκε από την ως άνω πυρκαγιά και από τις εν μέρει παράνομες εκχερσώσεις αυτής. Η εν λόγω βλάστηση αποτελείται από δάσος χαλεπίου πεύκης και υπόροφο βλάστηση αείφυλλων πλατύφυλλων (πρίνους, σχίνους και αγριελιές) καθώς και από νεαρής ηλικίας πευκοδάσος. Σύμφωνα με την προαναφερόμενη έκθεση αυτοψίας, η φωτοερμηνεία διενεργήθηκε με βάση αεροφωτογραφίες και ορθοφωτοχάρτες “των ετών 1938 ή 1945-1978 και 2007”, ενώ ελήφθησαν υπόψη και οι προσωρινοί κτηματικοί χάρτες. Στην κηρυχθείσα με την προσβαλλόμενη πράξη αναδασωτέα έκταση συμπεριλαμβάνεται μερικότερη έκταση, επιφανείας 4.026,302 στρεμμάτων, στη θέση “Κάτω Σούλι” της κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Μαραθώνα, επί τμήματος της οποίας, τριών (3) στρεμμάτων ο “Σύλλογος Συνιδιοκτητών Κτήματος Κάτω Σούλι Μαραθώνα Αττικής” προβάλλει δικαίωμα κυριότητας των μελών του. Εξάλλου, στις από 17.10.2017 απόψεις προς το δικάσαν εφετείο του Δασάρχη Καπανδριτίου αναφέρεται ότι από τμήμα της κηρυχθείσας ως αναδασωτέας έκτασης, επιφανείας 4.102,57576 στρεμμάτων, όπως αποτυπώνονται επί του σχετικού αποσπάσματος έγχρωμου δασικού χάρτη των Δ.Ε. Μαραθώνα και Γραμματικού του Δήμου Μαραθώνα: α) έκταση επιφανείας 10,83542 στρεμμάτων μη νομίμως συμπεριλήφθηκε στην κηρυχθείσα με την προσβαλλόμενη απόφαση αναδασωτέα έκταση, και β) έκταση επιφανείας 362,374 στρεμμάτων δεν εμπίπτει στην ένδικη αναδασωτέα έκταση. Με βάση τα παραπάνω δεδομένα, το δικάσαν εφετείο έκρινε ότι δεν προκύπτει εάν η επίμαχη έκταση ιδιοκτησίας των εφεισβλήτων κηρύχθηκε αναδασωτέα προς αποκατάσταση της καταστραφείσας από την ως άνω πυρκαγιά δασικής βλάστησης ή λόγω εν μέρει παρανόμων εκχερσώσεων αυτής, ούτε εξάλλου η έκταση εντοπίζεται επακριβώς σε συγκεκριμένες αεροφωτογραφίες, αφού κατά τη σύνταξη της οικείας πρότασης του Δασάρχη Καπανδριτίου ελήφθησαν αορίστως υπόψη αεροφωτογραφίες (χωρίς αριθμό) των ετών “1938 ή 1945 – 1978”. Επιπροσθέτως, από τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου δεν προκύπτει το ποσοστό της δασικής βλάστησης, που προσέδιδε δασική μορφή στην ένδικη έκταση, τόσο κατά το παρελθόν, όσο και κατά τον χρόνο που εκδηλώθηκε η πυρκαγιά. Τέλος, κατά την κρίση του δικάσαντος εφετείου, στο από 17.10.2017 έγγραφο του Δασάρχη Καπανδριτίου, το οποίο, αν και μεταγενέστερο της προσβαλλόμενης με αίτηση ακυρώσεως πράξης, λαμβάνεται παραδεκτώς υπόψη κατά το μέρος που αναφέρεται σε προγενέστερα της πράξης αυτής πραγματικά περιστατικά, αναφέρεται μεν ότι από την έκταση εμβαδού 4.081,60544 στρεμμάτων, μερικότερα τμήματα συνολικής επιφανείας 10,83542 στρεμμάτων, όπως αυτά αποτυπώνονται στο συνημμένο έγχρωμο απόσπασμα δασικού χάρτη των Δημοτικών Ενοτήτων Μαραθώνα και Γραμματικού του Δήμου Μαραθώνα, μη νομίμως συμπεριλήφθηκαν στην προσβαλλόμενη απόφαση, πλην όμως δεν παρατίθεται οποιαδήποτε αιτιολογία αναφορικά προς την εν λόγω διαφοροποίηση, ούτε είναι δυνατό να διακριβωθεί εάν κάποιο από τα εν λόγω μερικότερα τμήματα της μείζονος εκτάσεως των 4.081,60544 στρεμμάτων εμπίπτει στην επίμαχη έκταση. Κατόπιν των ανωτέρω και δεχόμενο ότι το βάρος απόδειξης του αναδασωτέου χαρακτήρα της επίμαχης έκτασης των τριών (3) στρεμμάτων ανήκει στη Διοίκηση, το δικάσαν εφετείο έκρινε ότι κλονίζεται, ως προς την ανωτέρω έκταση, το αιτιολογικό έρεισμα της προσβαλλόμενης με αίτηση ακυρώσεως πράξης αναδάσωσης, η οποία, όπως έκρινε, πρέπει να ακυρωθεί για τον σχετικό, βασίμως προβαλλόμενο λόγο ακυρώσεως.

4. Επειδή, με το υπό κρίση ένδικο μέσο, το εκκαλούν Δημόσιο προβάλλει τους ακόλουθους λόγους έφεσης: α) Εσφαλμένως ερμήνευσε τα άρθρα 117 παρ. 3 του Συντάγματος και 38 του ν. 998/1979 το δικάσαν εφετείο, κρίνοντας ότι για την πληρότητα της αιτιολογίας της πράξης αναδάσωσης απαιτείται η παράθεση της αιτίας καταστροφής της δασικής βλάστησης, από πυρκαγιά ή από παράνομη εκχέρσωση. Για το παραδεκτό του λόγου κατά το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010, προβάλλεται έλλειψη νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας ως προς το ζήτημα αυτό. β) Εσφαλμένως ερμήνευσε το δικάσαν εφετείο τα ίδια ως άνω άρθρα 117 παρ. 3 του Συντάγματος και 38 του ν. 998/1979 κρίνοντας, κατ' ουσίαν, ότι για τη νομιμότητα της αιτιολογίας της πράξης αναδάσωσης, καθ' ο μέρος αφορά

ειδικότερα στον δασικό χαρακτήρα της έκτασης πριν από την κήρυξη της αναδάσωσης, απαιτείται συγκεκριμένος αριθμός αεροφωτογραφιών. Για το παραδεκτό του λόγου κατά το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010, προβάλλεται ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας επί του ζητήματος αυτού. γ) Εσφαλμένως ερμήνευσε το άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 998/1979 το δικάσαν εφετείο, κρίνοντας ότι για τη νομιμότητα της αιτιολογίας της πράξης αναδάσωσης απαιτείται η παράθεση του ποσοστού της δασικής βλάστησης, και μάλιστα παρ' όλων ό,τι, κατά τα λοιπά, η γενόμενη στην εκκαλούμενη απόφαση περιγραφή της επίμαχης έκτασης [βλάστηση αποτελούμενη από δάσος χαλεπίου πεύκης και υπόροφο βλάστηση αείφυλλων πλατύφυλλων (πρίνους, σχίνους και αγριελιές) και από νεαρής ηλικίας πευκοδάσος] ανταποκρίνεται στην έννοια του δασικού οικοσυστήματος που γίνεται δεκτή από τη νομολογία, δηλαδή, στην ύπαρξη οργανικής ενότητας της υπάρχουσας δασικής βλάστησης. Για το παραδεκτό του λόγου έφεσης κατά το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010, προβάλλεται αντίθεση της εκκαλούμενης προς τις ακόλουθες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας: ΣτΕ Ολομ. 32/2013, ΣτΕ επταμ. 1599/2014, 2257/2014, 87/2015, 2474/2016. δ) Έγινε εσφαλμένα η κατανομή του βάρους απόδειξης από το δικάσαν εφετείο, εφόσον το ζήτημα, αν η ένδικη έκταση ανήκει στα “μερικότερα” εκείνα στρέμματα που εσφαλμένως περιλήφθηκαν στην απόφαση κήρυξης αναδάσωσης κατά την άποψη της Διοίκησης, ανάγεται στο έννομο συμφέρον των εφεσιβλήτων, οι οποίοι έφεραν το σχετικό βάρος απόδειξης, ή, έστω, στο καθήκον του δικαστηρίου ως προς την απόδειξη των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών με την έκδοση προδικαστικής απόφασης, αλλά δεν ανάγεται στην επάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης πράξης, όπως έκρινε το δικάσαν εφετείο. Για το παραδεκτό του λόγου έφεσης κατά το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010, προβάλλεται ότι ως προς το ζήτημα αυτό διαπιστώνεται αντίθεση της εκκαλούμενης απόφασης στις αποφάσεις 1911 και 1912/2017 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

5. Επειδή, οι ως άνω προβαλλόμενοι λόγοι είναι απορριπτέοι ως अपαράδεκτοι, διότι με αυτούς αμφισβητούνται η εκτίμηση των αποδείξεων και οι αιτιολογίες της εκκαλούμενης απόφασης όσον αφορά στην εφαρμογή των οικείων διατάξεων και δικονομικών κανόνων στην κρινόμενη περίπτωση και ενόψει του πραγματικού της συγκεκριμένης υποθέσεως (βλ. ΣτΕ 2393/2021, 965/2021, 412/2021, 2046/2019, 1937, 1940/2019, 805/2019 κ.ά.). Ειδικότερα, με τους προβαλλόμενους λόγους έφεσης πλήττεται η ουσιαστική κρίση του δικάσαντος εφετείου, αφενός μεν, ως προς την απόδοση βαρύτητας στην έλλειψη τεκμηρίωσης της αιτίας – εκχέρωση ή πυρκαγιά – για την οποία κηρύχθηκε η προσβαλλόμενη αναδάσωση, αφετέρου δε, ως προς την πληρότητα και επάρκεια της κρίσης της Διοίκησης για τον δασικό χαρακτήρα της επίδικης έκτασης, βάσει αεροφωτογραφιών και σε σχέση με τα προκύπτοντα από τις εισηγήσεις και τις εκθέσεις των δασικών αρχών πραγματικά δεδομένα. Εξάλλου, από το περιεχόμενο της εκκαλούμενης απόφασης δεν προκύπτει ότι το δικάσαν εφετείο ερμήνευσε τις οικείες διατάξεις (άρθρο 117 παρ. 3 του Συντάγματος, άρθρο 38 του ν. 998/1979) κατά τρόπο αντίθετο σε σχέση με τις μνημονευόμενες στο εισαγωγικό δικόγραφο αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας ή κατά τρόπο που δημιουργεί νέο νομικό ζήτημα για τη νομολογία. Ειδικότερα, οι λόγοι έφεσης περί απόδοσης ιδιαίτερης βαρύτητας, από το δικάσαν δικαστήριο, σε μη ουσιώδη στοιχεία για τον χαρακτηρισμό της έκτασης ως δασικής και αναδασωτέας, ήτοι σε στοιχεία σχετικά με το ποσοστό της βλάστησης που προσέδιδε δασικό χαρακτήρα στην έκταση πριν από την κήρυξη της αναδάσωσης, σχετικά με την αιτία της αναδάσωσης και σχετικά με τον τρόπο κατανομής του βάρους απόδειξης σε υποθέσεις αναδάσωσης, δεν συνδέονται με την ερμηνεία των οικείων διατάξεων (πρβλ. ΣτΕ 2474/ 2016). Περαιτέρω, το δικάσαν εφετείο δεν έκρινε ότι εκτάσεις με συγκεκριμένο ποσοστό βλάστησης θεωρούνται σε κάθε περίπτωση δασικές, αλλ' αντιθέτως, συνεκτίμησε το ποσοστό της βλάστησης, καθώς και το ότι η έκταση δεν εντοπίζεται σε αεροφωτογραφίες μεταξύ άλλων δασών, σε συμφωνία με τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία προσδιορίζει τη δασική έκταση όχι ως μία αριθμητικώς προσδιορισμένη ελάχιστη έκταση προς δασοπονική εκμετάλλευση, αλλά ως μία έκταση που είναι πράγματι αναγκαία προκειμένου να λειτουργήσει ένα δασικό οικοσύστημα αναλόγως της θέσης του και των επικρατουσών συνθηκών (βλ. ΣτΕ 32/2013 Ολομ., επίσης ΣτΕ 1599/2014 σκ. 8, 2257/2014 σκ.

5, 87/2015 σκ. 12 κ.ά.). Εξάλλου, και οι αποφάσεις 1911 και 1912/2017 του Συμβουλίου της Επικρατείας, τις οποίες επικαλείται το εκκαλούν Δημόσιο για τη θεμελίωση του παραδεκτού του τέταρτου λόγου έφεσης, δεν είναι αντίθετες προς την εκκαλούμενη απόφαση, εφόσον με αυτές έγινε δεκτό κατ' ουσίαν, όπως και με την εκκαλουμένη, ότι η απόδειξη του εάν η επίδικη έκταση εμπίπτει στις περιοχές που κηρύχθηκαν αναδασωτές ή εξαιρείται από αυτές, βαρύνει τη Διοίκηση (βλ. και ΣτΕ 1834/2017 σκ. 12). Συνεπώς, εφόσον δεν διατυπώνεται ρητή κρίση ούτε μπορεί να συναχθεί έμμεση κρίση του δικάσαντος δικαστηρίου επί νομικών ζητημάτων, όπως τα θέτει το εκκαλούν Δημόσιο με την έφεσή του, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη θεμελίωση του παραδεκτού των προβαλλόμενων λόγων έφεσης κατά το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/ 2010, δεδομένου ότι, κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης, ερμηνευόμενης ενόψει και του σκοπού του νόμου, η αντίθεση σε νομολογία ή η έλλειψη νομολογίας, ως προϋπόθεση του παραδεκτού προβαλλομένου λόγου έφεσης, δεν αναφέρεται σε οποιοδήποτε νομικό ζήτημα θα ήταν δυνατόν να τεθεί στην κρινομένη υπόθεση, αλλά μόνο σε νομικά ζητήματα που πράγματι αντιμετωπίστηκαν από το δικάσαν δικαστήριο, κατά τρόπο αντίθετο με προηγούμενες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, ή κατά τρόπο πρωτότυπο, προκειμένου επί των ανωτέρω ζητημάτων να υπάρξει ενότητα της νομολογίας (βλ. ΣτΕ 412/2021, πρβλ. ΣτΕ 886/2019, 656/2018, 1358/2017, 4961/2014 κ.ά.).

6. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η κρινομένη έφεση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την έφεση.

Επιβάλλει σε βάρος του εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου τη δικαστική δαπάνη των εφεσιβλήτων, η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 10 Φεβρουαρίου 2022

Η Προεδρεύουσα Σύμβουλος

Η Γραμματέας

Μαργαρίτα Γκορτζολίδου

Γεωργία Σιμάτη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 28ης Δεκεμβρίου 2022.

Η Πρόεδρος του Ε΄ Τμήματος

Η Γραμματέας του Ε΄ Τμήματος

Μαργαρίτα Γκορτζολίδου

Δημητρία Τετράδη